

akcií. O to však nejde, neboť žalobce mohl předpokládati, že dovolatelka si bude moci je opatřiti a s tím dovolatelka sama počítala, jak již shora podotknuto. V tomto sporu však žalobce tvrdil, že dodání akcií stalo se nemožným následkem vyhlášení úpadku na jmění akciové společnosti F. a úpadek byl vyhlášen teprve 5. března 1925, tudíž po vynešení rozsudku Ck VII 42/24.

Čís. 7114.

Žalobní odpověď obsahující popření žalobního děje a návrh na zamítnutí žalobní prosby jest postačující nejen tehdy, když žalovaný nechce dáti jiné žalobní odpovědi, nýbrž i tehdy, zneužívá-li tohoto eventuálního návrhu k tomu, by mu byla pouze prodloužena lhůta k žalobní odpovědi.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 35/27.)

Soud první stolice odmítl žádost o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi a vrátil žalobní odpověď jako nehodící se k tomu, by o ní rok byl nařízen. V tomto směru uvedl v důvodech: Podle předpisu §u 243 druhý odstavec c. ř. s. má se odpověď na žalobu státi přípravným podáním. Náležitosti přípravného podání jsou obsaženy v §u 78 c. ř. s. Podaná žalobní odpověď neodpovídá těmto náležitostem, jelikož až na závěrečný návrh na zamítnutí žaloby s povinností k náhradě útrat jest úplně bezobsahovitá, uspokojujíc se s pouhým popřením žalobních údajů. Neobsahuje tudíž náležitostí podle §u 78 pod. 2., 3. c. ř. s. Jelikož tu jde o vadu hmotnou a nikoliv o vadu formální, nebylo lze žalobní odpověď vrátiti k opravě, nýbrž slušelo se ji hned odmítnouti (arg. z §u 84 druhý odstavec c. ř. s.). Rekursní soud nevyhověl rekursu, pokud směřoval proti zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k žalobní odpovědi, vyhověl mu však, pokud směřoval proti vrácení žalobní odpovědi jako nevhodné k položení roku, zrušil tuto část napadeného usnesení a uložil prvnímu soudu, by podání přijal jako žalobní odpověď a naložil s ní podle zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice pravda, že žalobní odpověď tak, jak byla dána žalovaným ke konci jeho návrhu na prodloužení lhůty k podání odpovědi, nemá náležitostí přípravného spisu podle § 78 čís. 2 a 3 c. ř. s., že jest úplně bezobsahová, nicméně dlužno ji pokládati vzhledem k tomu, že obsahuje popření děje žalobního a návrh na zamítnutí žalobní prosby, za postačující odpověď na žalobu z důvodů, které byly podrobně uvedeny v rozh. nejv. soudu čís. 5889 sb. n. s., na něž se tuto poukazuje, které obsahem dovolacího rekursu nikterak nebyly vyvráceny. Důvody ty platí nejen v případě, když žalovaný doopravdy nechce na žalobu dáti jinou odpověď, než žalobní udání popřítí a zamítnutí žaloby navrhnouti,

nýbrž i tehdy, když zneužívá tohoto eventuálního návrhu k docilení toho, by mu byla pouze prodloužena lhůta k žalobní odpovědi, neboť civilní řád soudní neskytá prostředků k zamezení obcházení předpisů §§ 243 a 78 c. ř. s. Na tom nelze nic změnit ani poukazem k tomu, že by pak žalobní odpověď byla úplně zbytečnou, ježto by opakovala pouze prohlášení a návrh žalovaného, učiněné při prvním roku, neboť jak již bylo ve zmíněném rozhodnutí doličeno, jsou prohlášení zmíněná vyloučena z přednesu při prvním roku.

Čís. 7115.

Obmezení exekuci podle druhého odstavce § 41 ex. ř. lze, jakmile se objeví, že byla vykonána nad míru, třebaže různé exekuce nebyly ještě skončeny. Vymáhající věřitel nemůže však býti nucen k tomu, by se spokojil způsobem exekuce, jenž pravděpodobně povede jen zdlouhavým způsobem k uspokojení jeho vymáhané pohledávky, na místo exekuce, která mu slibuje uspokojení v době poměrně krátké.

(Rozh. ze dne 1. června 1927, R II 162/27.)

V exekuční věci banky A. proti Janu a Marii Č-ovým byla povolena vymáhající věřitelce exekuce zabavením pohledávky dlužníků a exekuce zabavením jich movitostí. K návrhu dlužníků omezil soud první stolice podle § 41, druhý odstavec. ex. ř. exekuci na zabavení pohledávky a zrušil exekuci zabavením movitostí. Rekursní soud zamítl návrh dlužníků na zrušení exekuce zabavením movitostí. Důvod y: Návrh na omezení exekuce na zabavení pohledávky a na zrušení exekuce zabavením movitých věcí odůvodňují povinní manželé tím, že vymáhající banka pro svou pohledávku 105.000 Kč se 6% úroky od 1. srpna 1925 a útratami 501 Kč, 1308 Kč, 500 Kč, 131 Kč 26 h, 473 Kč 48 h, jakož i dalšími útratami má dostatečné krytí v zabavené pohledávce povinných manželů. Jde o dvě různé exekuce vedené pod E 444/26 a E 29/27, tudíž odděleně u okresního soudu v T. jako soudu exekučního. V takovém případě není na místě návrh, by byla zastavena jedna exekuce, hledíc k možnosti uspokojení v exekuci druhé, ježto se vymáhajícímu věřiteli nemůže odepíratí právo, by různým způsobem, který sám za vhodný uzná, postupoval k vydobytí své pohledávky a teprve po případném celkovém uspokojení v jedné exekuční věci bylo by možno domáhati se podle § 40 ex. ř. zrušení druhé exekuce. Nehledíc k tomu, nelze v této věci míti za to, že jest nade vši pochybnost jistota, že exekuce povolená okresním soudem v T. usnesením ze dne 19. listopadu 1926, č. j. E 29/27-1, povede k částečnému neb úplnému uspokojení vymáhající banky. Šetření provedené v tomto směru prvním soudem nepřivedlo do věci plného jasna. Dle dopisu Státního pozemkového úřadu v Praze ze dne 25. ledna 1927 složili povinní manželé Jan a Marie Č-ovi na přidělovou cenu zbytkového statku B. jim přiděleného 254.866 Kč